

менбеешемъ показаніе-то со огъиз и кървх. Іе
 зунты тѣ дѣйствиѹваха хитро; не се противѣха
 право на Православіе-то; нѣ мало по мало приго-
 товлѣваха пѣтъ-тъ. Тыѣ привлекѣха православно-
 то юношество во училища-та имъ, безъ да се пока-
 жетъ со каковъ цѣль прабетъ това, а мегю това
 тихо и незамѣтно (расипѣваха) раздѣляваха прежны-
 тѣ вербани отъ ученицы-тѣ, и во това времѣ раз-
 сѣвивѣха во Литовско-то княжество много кни-
 гы, едны полемическы, другы догматическы, въ
 Латинскыи духъ. На духовенство-то дѣйствиѹваха
 со овѣщаніѹ отъ пахарно мѣсто, отъ сенатор-
 скы столобы и. т. п. Отъ другѣ стѣржѣ пред-
 ставлѣваха униженіе да се повинуваетъ на Констан-
 тинополскын-тъ патріархъ; кон санкн (каточѣ)
 се клаватъ отъ Султаны тѣ, и отъ кого, како
 тыѣ безъ срамъ казваха, се (сичко) можеше да по-
 лучитъ за пары. Отъ обнародованіе-то отъ Уніѣ-
 тѣ се зафати рѣдъ отъ постѣпнины насиліѹ и
 преслѣдованіѹ на православны-тѣ Христіѹаны, кон
 не сакаха да се покоратъ на умыслы-тѣ Рагозовы,
 и на православны-тѣ какъ на чеда отъ първен-
 ствующѣ-та Христовѣ цѣрквѣ, се испълни рѣчь-
 та отъ Спаситель-тъ: «пріидетъ часъ, да всѣкъ